

L'ÚLTIMA MELODIA

Una hora veient números i lletres gregues en aquell fons fosc on lliscaven les partícules de guix sense parar i, quan el timbre el despertava d'aquell camp primaveral florit de xifres, en Gabriel el maleïa amb totes les seves forces i esperava impacient la pròxima hora de mates de la setmana. Evidentment, en Gabriel adorava les mates, gaudia de tot el que es pogués sumar, dividir, descomposar, representar i comprovar.

En Gabriel era un noi de Molló, un poble de la comarca del Ripollès. Estava a punt d'estrenar, amb gran il·lusió, els seus disset anys que li arribarien el 18 de març, nous de trinca. Era el primer any que estudiava el batxillerat tecnològic perquè la seva il·lusió era ser enginyer naval.

Físicament sempre passava bastant desapercbut. Era un noi d'estatura mitjana tot i que encara s'endevinaven en el seu cos les ganes de créixer més. Tenia una esquena ampla i un posat d'atleta ben plantat que uns texans caiguts i vells i una camisa descordada sempre volien amagar. Tenia una pell morena i piguellada a sobre del nas, uns llavis carnosos que vestien una boca gran, encarregada d'abrigar unes dents perfectament alineades i blanques, un nas angulós subtilment pronunciat i uns ulls grans i negres sota unes celles pobres que gairebé es confonien amb uns cabells brillants, lleugerament llargs i arrissats de color castany clar. Però el que més impressionava d'en Gabriel era la mirada penetrant que incomodava només de gosar desafiar-la.

Des que era petit, li encantava tocar el piano i últimament s'havia aficionat a tocar quatre acords i puntejats amb la guitarra. Li agradava fer coses normals i d'altres no tan usuals: passar una tarda d'hivern fent una xocolata amb uns amics, abrigar-se amb una manta gruixuda al sofà un dia de pluja, submergir-se en una cançó i navegar amb les seves paraules, compondre notes per a algú que l'importava, passejar sol, banyar-se al mar a l'hivern, posar-se les ulleres grosses de l'àvia i mirar-se el reflex amb una cullera de sopa, explicar contes al seu germà petit representant la veu de cada personatge, enfonsar la mà en un sac de mongetes seques de mercat, observar la gent del carrer des d'un lloc amagat, etc. Era un noi amb molta vitalitat i mai et deixava amb la sensació de conèixer-lo del tot, perquè sempre tenia algun cop

amagat. Era optimista i esperava moltes coses d'aquest món. Li agradava trobar, en la gent que l'envoltava, valors com el respecte, la comprensió i un bon sentit de l'humor. Li encantava sentir-se estimat, sempre lluitava per mantenir il·lusió en les coses que feia i sobretot, per ser feliç.

Però el seu tret més característic era, sens dubte, la seva devoció per les mates. Quan agafava l'autobús, multiplicava el preu del seu tiquet per la gent que hi havia asseguda al seu voltant, ho tornava a multiplicar per les vegades que l'autobús feia aquell trajecte durant el dia, i així, pels dies laborals d'un mes, comptant i descomptant caps de setmana que treballaven menys... fins que arribava a imaginar-se el sou d'un conductor d'autobusos.

I així amb tot: amb el sou dels cambrers dels bars més freqüents, amb les xifres de la borsa de les notícies, amb els watts que gasta una bombeta i el que costen les factures, comptant la gent de les manifestacions per metre quadrat i multiplicant-ho pels metres del recorregut de la marxa, les distàncies entre els planetes, estimant les sobrepoblacions de països, endevinant quant de rentable era la deslocalització per a una empresa, etc. Sumant i restant, inventant i comprovant fórmules, de cap o amb un full a davant.

A més dels números, tenia altres amics. A la classe, era molt respectat, encara que molts cops estigués absentat pels seus càlculs interminables. Però quan connectava amb els companys, intentava convèncer-los que tot fenomen d'aquest món es pot explicar amb llenguatge matemàtic, només calia trobar-lo, mentre que els seus companys mai l'acabaven de creure.

El valor de l'amistat omplia molt en Gabriel. Tenia dos amics especials; en Jordi i l'Olga amb qui sempre anava a tot arreu.

Una nit fosca i d'estrelles molt brillants, mentre estava al llit abrigat amb el llençol, es va fixar en la bellesa del cel, i se li va despertar un interès per conèixer més coses d'aquell altre llençol brodat d'estrelles que durant gairebé disset anys l'havia tapat cada nit sense adonar-se'n.

Així que es va inscriure en un curs d'astronomia. Cada dia en sortia amb més ganes que el sol s'amagués per poder observar la infinitat del cel i, per trobar-se amb una

noia que havia conegut al curset al turó del costat de casa seva, per observar aquelles llumetes matemàticament distribuïdes per l'univers.

La Mireia era fantàstica, apassionada i xerraire. Entre la localització de l'Estrella Polar i l'Ossa Major podia recitar tot el que havia fet durant el dia, com si s'ho hagués estudiat de memòria. Li agradava calcular tot el que podia també i, a més, tenia molta facilitat per inventar i interpretar fórmules. De seguida van començar una gran relació.

Malgrat viure la vida al cent per cent, hi havia una cosa que li quedava per fer i tenia curiositat per fer-la: enamorar-se. Sentia a parlar d'aquell pastís tan dolç i enganxadís de l'amor però ell estava segur de no haver-lo tastat mai. Esperava trobar la pastisseria on hi hagués el seu pastís, aviat.

A més de l'amistat i l'amor, per a en Gabriel era molt important la família. Passava moltes estones explicant càlculs al seu germà, sense que aquest entengués res. Els seus pares el portaven d'excursió cada cap de setmana a un lloc diferent per ensenyar-li el món que l'envoltava i també, que no cal marxar gaire lluny per veure uns paisatges genials.

Un bon dia, en Gabriel es va posar al llit a les 9 perquè les cames ja no li responien. I l'endemà, el seu cos gairebé no li demanava menjar. La seva mare li va diagnosticar, instantàniament, una grip com les que sovint arreplegava.

Van passar els dies, i en Gabriel va deixar plantats els números que l'esperaven a les classes de mates. Agafà febre i, a través d'unes anàlisis, van desvetllar una greu alteració en la fabricació de les cèl·lules sanguínies. Va ser quan li van extreure cèl·lules de la medul·la òssia per analitzar-les, quan li van diagnosticar una leucèmia que estava ja molt escampada.

Tothom estava molt preocupat per la salut d'en Gabriel. Els seus pares es quedaven llargues estones a la seva habitació fent-li companyia. El seu germà petit tot el dia li explicava què els deia la senyoreta a l'escola. Els seus amics no el van deixar sol ni un moment, el visitaven cada dia i el trucaven constantment.

Però, malgrat la gent que li feia costat, en Gabriel no podia evitar sentir-se sol davant la seva malaltia. Sentia ràbia, molt ràbia per aquesta mala passada que li havia jugat la vida. Altres vegades rumiava què hauria fet malament per merèixer-ho, mentre que altres cops s'abandonava a plors i sanglots per intentar aïllar-se de la vida que tenia adjudicada. Malgrat això, quan tenia companyia, intentava reprimir-se la desesperació. Estava orgullós d'estar tan recolzat i cada dia que passava es sentia més a prop de la gent i més lluny de la seva vida que l'abandonava com si tingués pressa. Però, malgrat tot, era feliç.

Va passar una setmana i mitja així, i el dia 12 de març, quan es va aixecar, va decidir que no volia viure més tancat a aquella gàbia de parets blanques que el privava de contemplar quant de bonica era la vida a fora, una bellesa que gaudiria poc temps més. I va ser així quan va prendre la decisió de dedicar-se, senzillament, a ser feliç els últims dies de la seva vida. Llavors va venir la pregunta inevitable, què és per a mi la felicitat? De seguida va trobar-hi resposta, la felicitat li vindria de tres llocs ben diferents: la família per una part, l'amistat que tant estimava, i l'amor que encara mai havia trobat.

Havia gaudit durant dotze dies, des que coneixia la contrincant que lluitava contra la seva vida, de la felicitat que li oferia la seva família, però ara li tocava exprimir la felicitat que dóna l'amistat. Sense pensar-s'ho un cop més, va fer una trucada a en Jordi i l'Olga. Aquella mateixa nit, enfilaven turó amunt amb les tendes de campanya a l'esquena per passar-hi quinze fantàstics dies d'acampada.

Es van crear el seu petit refugi aïllat del món de les presses i angoixes que havien viscut cada dia durant 17 anys, un món a la seva mida. S'aixecaven i es perdien pel bosc i posaven els peus a l'aigua freda del riu que corria incansable com un xafarder que volia explicar com vivien a tot el poble, i s'emportava la informació corrent avall.

Quan arribava la nit, en Gabriel els presentava totes les constel·lacions que coneixia, i els dies de boira, eren en Jordi i l'Olga qui s'encarregaven d'explicar les últimes novetats de l'institut quan en Gabriel no havia estat a classe. Cada dia era ben diferent al bosc i cada dia es coneixien i s'estimaven més.

En Gabriel continuava comptant. S'entretenia calculant les probabilitats de trobar pins, alzines i roures a diferents zones del bosc, o bé estimava cada quants arbres podia trobar-se un esquirol. Continuava dient als seus amics que es podia trobar a la vida, una fórmula matemàtica per tot.

Es va desanimar una mica quan els seus amics li van explicar que la Mireia havia marxat a Àustria, el país natal del seu pare. Però malgrat aquesta notícia, va continuar passant-s'ho bé i vivint cada moment intentant guardar-ne tota l'essència per poder emportar-se'l qui sap on. Realment era feliç.

En Gabriel estava desanimat i havia començat a perdre la il·lusió per la vida. La fugacitat del temps al bosc era impressionant. Ja havien arribat al 28 de març, un dia fred amb una boira baixa que els ajudava a aïllar-se més del poble que amagava. Estava refrescant-se la cara quan, del mig de la boira fina, va endevinar la silueta de la Mireia. Havia tornat?

La noia va acostar-s'hi corrent i ell l'esperava sense moure's perquè la malaltia cada dia li pesava més a l'ànima i el deixava exhaust tan bon punt aixecar-se.

La va abraçar com mai havia abraçat cap noia, per un moment va passar-li una bogeria pel cap: va pensar que aquella abraçada potser el curaria de tots els mals i va arribar a qüestionar-se una cosa que ja tenia tan interioritzada com la seva mort. Va maleir, un cop més, la malaltia que l'apartava de les abraçades càlides de la Mireia.

Quan la Mireia es va girar d'esquena, va il·lusionar-se més encara en veure que portava el sac de dormir. Ara ja no faltava cap peça en el seu puzzle de la felicitat. Havia recuperat tota la il·lusió en les coses i tenia ganes d'ensenyar-li tot el bosc a la Mireia. En Jordi i l'Olga van esfumar-se fugaçment sense deixar que en Gabriel insistís que es quedessin, van endevinar de seguida que la vida li havia concedit l'última oportunitat abans no fos fagocitada per la malaltia, li havia arribat l'hora que sabien que esperava amb moltes ganes, l'hora d'enamorar-se.

Les hores amb la Mireia passaven volant. A la nit, la Mireia li explicava noves constel·lacions que havia après del curset i li va portar un telescopi per ensenyar-li, en un dia sense núvols, la galàxia més propera que tenim, Andròmeda, assegurant-li que no se la podia perdre.

Ja feia tres dies inoblidables que estava amb la Mireia al bosc. Tres dies que l'havien fet recuperar forces que pensava que ja tenia adormides per sempre més, uns dies d'il·lusió d'aixecar-se l'endemà per tornar-la a veure sortir adormida de la seva tenda, un temps per recordar i sobretot unes estones que també havia estat feliç.

La nit del 31 de març, estaven mirant les estrelles recolzats a les soca d'un roure de tronc ample i escorça gastada i vella, quan la Mireia va dir que seria la nit ideal per conèixer Andròmeda. Va anar a buscar el telescopi i el va muntar i enfocar. Van poder veure aquelles llums llunyans que agafaven un to vermellós, realment era tant gran el món, i es van sentir tant petits. Van mirar una pila d'estrelles més, i en Gabriel va començar a fer càlculs que la Mireia anava escoltant callada i, quan van cansar-se, la noia va anar a endreçar el telescopi a la tenda, mentre en Gabriel va abraçar la guitarra i començà a acariciar-la component una cançó per a ella.

Quan la Mireia va sentir la melodia trista i tímida que venia de sota el roure, va deixar caure una llàgrima a dins el terra de la seva tenda. La melodia va callar, i es van sentir els grills que intentaven entonar-la.

Va sortir de la tenda i va veure la cara jove d'en Gabriel descansant recolzada damunt la pell vella i esquerdada del roure, finalment l'havia abandonat. Encara abraçava la guitarra i mantenia els dits en l'acord del pròxim compàs de la seva cançó, i amb la mà esquerra, aguantava encara una navalla amb la qual havia registrat damunt la pell de l'arbre la fórmula següent:

$$\lim_{t \rightarrow 0} f(x,t) \text{ si } f(x,t) = \begin{cases} K & \text{si } x \leq 12 \\ \left| \sum_i a_i \right| & \text{si } 12 < x < 28 \\ (\Delta\gamma) \cup (\Delta\alpha \cdot 24) & \text{si } 28 \leq x \leq 31 \end{cases}$$

La Mireia sempre havia entès molt bé els càlculs d'en Gabriel, però aquell no l'entenia.

Dies més tard, va tornar a anar al roure vell amb en Jordi i l'Olga, per intentar descobrir el seu significat. En Jordi va recordar-se, amb llàgrimes als ulls, que en Gabriel sempre s'entestava a defensar que tot a la vida tenia una expressió matemàtica. Això va fer pensar a la Mireia que havia de representar algun sentiment

que per a ell fos important. Però, què era important per en Gabriel? Va descobrir-ho uns segons més tard: la felicitat.

Llavors la Mireia va desxifrar la fórmula i va explicar-la als seus amics:

“Quan el límit de la seva existència tendia a zero, és a dir, quan la vida se li escolava per les mans, la seva felicitat es podia expressar amb una simple funció definida a trossos: una part de la família, una de l'amistat i l'altra de l'amor; que està en valor absolut perquè durant el seu últim mes de vida, en tot moment va ser feliç, dit d'altra manera, en cap moment la seva felicitat va ser zero, ni va ser negativa, és a dir, no va passar cap mala estona amb la gent que tenia al costat.

El primer tros de la funció és una constant, fa referència al constant recolzament dels seus pares durant els 12 primers dies d'assabentar-se de la malaltia. La nit del dia 12 va marxar de casa, va ser quan van venir els dies de felicitat gràcies a la vostra amistat. La felicitat que li va donar ve representada per la suma d'infinits moments (de a_1 fins a a_∞), que són les vegades que li'n va oferir.

A partir del dia 28 vaig arribar jo, i també el vaig fer feliç. Aquesta felicitat la representa amb un increment de γ que simbolitza la il·lusió que em va dir que li havia retornat, unit a un increment d'alfa, que jo crec que representa l'amor que ens despertàvem mútuament les 24 hores del dia . La meua part de funció acaba el dia 31, quan ell ja va pronosticar la seva mort.

Aquesta va ser la fórmula que ell va idear per passar el temps que li quedava de vida feliç. Realment, no s'equivocava quan deia que tot fenomen d'aquest món tenia una expressió matemàtica, fins i tot la seva felicitat.”